

Sygn. akt VII U 1870/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Ala Pilewska-Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014 r. w Gdańsku

sprawy L. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 14 maja 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1870/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonemu L. M. emeryturę od dnia 01 marca 2013 r. Do ustalenia wysokości emerytury pozwany przyjął 38 lat i 5 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych. Przyznane od dnia 01 lutego 2013 r. świadczenie wyniosło kwotę 2.082,83 zł netto. Od dnia 01 czerwca 2013 r. świadczenie wynosiło kwotę 2.045,08 zł do wypłaty. Wskazano nadto, iż z dniem przyznania powyższej emerytury pozwany wstrzymuje wypłatę dotychczas pobieranego świadczenia (tom II k. 162 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 21 czerwca 2013 r. od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony L. M., zaskarżając ją w części dotyczącej kwoty bazowej naliczonej emerytury – nie uwzględniającej 30-miesięcznego okresu zatrudnienia po przyznaniu wcześniejszej emerytury (k. 2 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 07 sierpnia 2013 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu spornej decyzji (k. 4-5 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony L. M., urodzony dnia (...), z zawodu nauczyciel, w dniu 28 marca 2013 r. złożył do pozwanego wniosek o prawo do emerytury w związku z ukończeniem ustawowego wieku emerytalnego.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek o emeryturę z dnia 28 marca 2013 r. – tom I k. 132-133 akt rentowych

W okresie od 1967 r. do 2012 r. ubezpieczony pracował w szeregu placówek jako nauczyciel oraz nauczyciel akademicki:

- od dnia 01 września 1967 r. do dnia 31 sierpnia 1971 r. w Szkole Podstawowej nr (...) w P.
- od dnia 01 września 1971 r. do dnia 31 sierpnia 1982 r. w Szkole Podstawowej nr (...) w P.
- od dnia 01 września 1982 r. do dnia 30 grudnia 1999 r. w Zespole Szkół Zawodowych nr (...) w P.
- od dnia 03 stycznia 2000 r. do 2012 r. w Szkole Wyższej im. P. W. w P..

dowód: zaświadczenia pracodawców – tom I k. 4-7 akt rentowych, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – tom II k. 136-137 akt rentowych, zaświadczenia o zatrudnieniu – tom II akt rentowych

Decyzją pozwanego z dnia 30 listopada 1999 r. ubezpieczony otrzymał prawo do emerytury nauczycielskiej od dnia 31 grudnia 1999 r.

dowód: decyzja pozwanego o przyznaniu emerytury z dnia 30 listopada 1999 r. – tom II k. 12 akt rentowych

Następnie kolejną decyzją z dnia 13 października 2009 r. pozwany przyznał ubezpieczonemu prawo do wcześniejszej emerytury (art. 29 ustawy) od dnia 01 października 2009 r.

dowód: decyzja pozwanego o przyznaniu emerytury z dnia 13 października 2009 r. – tom II k. 58 akt rentowych

Wnioskiem złożonym w sprawie wnioskodawca zażądał przeliczenia mu świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej od dnia 01 marca 2013 r. w związku z przepracowaniem 30 miesięcy (tj. za lata 2009-2012).

dowód: pismo ubezpieczonego z dnia 28 marca 2013 r. – tom II k. 134 akt rentowych, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – tom II k. 136-137 akt rentowych

Kolejnym pismem sprecyzował, iż wnosi o uwzględnienie nowej kwoty bazowej do wyliczenia świadczenia zarówno w zakresie części socjalnej, jak i części stażowej.

dowód: pismo ubezpieczonego z dnia 29 marca 2013 r. – tom II k. 140 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 14 maja 2013 r. pozwany organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 01 marca 2013 r. w związku z ukończeniem ustawowego wieku emerytalnego, na podstawie art. 27 ustawy.

Do ustalenia wysokości emerytury pozwany przyjął 38 lat i 5 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych. Przyznane od dnia 01 lutego 2013 r. świadczenie wyniosło kwotę 2.082,83 zł netto. Od dnia 01 czerwca 2013 r. świadczenie wynosiło kwotę 2.045,08 zł do wypłaty. Wskazano nadto, iż z dniem przyznania powyższej emerytury pozwany wstrzymuje wypłatę dotychczas pobieranego świadczenia

dowód: decyzja o przyznaniu emerytury z dnia 14 maja 2013 r. – tom II k. 162 akt rentowych

Dodatkowo, po wniesieniu odwołania, pozwany organ w obszernym piśmie wyjaśnił ubezpieczonemu podstawy i przesłanki, w związku z którymi wydana została sporna decyzja.

dowód: pismo pozwanego organu z dnia 09 lipca 2013 r. – tom II k. 165 akt rentowych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do

kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane. Dowody w postaci dokumentów urzędowych Sąd ocenił na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. ustalając, że skoro w toku procesu nie zostały skutecznie podważone, stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Powyższe dowody układają się zdaniem Sądu w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając lub uzupełniając. Nie były też kwestionowane przez strony i Sąd dał im wiarę w całej rozciągłości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego L. M. od zaskarżonej decyzji pozwanego nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1. podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
2. podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Z ustępu 2 wynika, iż przepis ustęp 1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

1. emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;
2. renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury.

Zgodnie z art. 27 ustęp 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

1. osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3;
2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Przepis ustęp 3 punkt 1 wskazuje, iż wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie do dnia 31 grudnia 1947 r. wynosi co najmniej 65 lat.

Niewątpliwie przesłanki powyższe zostały przez wnioskodawcę L. M. zrealizowane – pozwany organ nie kwestionował bowiem ukończenia przez niego ustawowego wieku emerytalnego oraz legitymowania się odpowiednią ilością okresów składkowych i nieskładkowych.

W myśl art. 53 ustęp 1 ustawy emerytura wynosi:

1. 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4,

oraz

2. po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
3. po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Ustęp 2 przepisu wskazuje, iż przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Z kolei zgodnie z art. 53 ustę 3 ustawy emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Jednakże zgodnie z ustę 4 w/w przepisu, ustę 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Wymóg powyższy został spełniony przez wnioskodawcę – bowiem niewątpliwie przepracował on wymagane 30 miesięcy od dnia 01 października 2009 r. do daty złożenia wniosku o emeryturę w związku z ukończeniem ustawowego wieku emerytalnego w marcu 2013 r.

Jak przyjmuje judykatura, przeliczenie określone w art. 53 ust. 4 w związku z ust. 3 u.e.r.f.u.s. ma charakter jednorazowy. Dotyczy tylko sytuacji, gdy ubezpieczony pobierał wcześniej rentę lub emeryturę (wcześniejszą lub w obniżonym wieku), po czym osiąga powszechny wiek emerytalny i występuje o przeliczenie emerytury w trybie art. 53 ust. 3 i 4 (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 marca 2013 r., III AUa 1331/12).

Dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu kluczowa w ocenie Sądu Okręgowego jest uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r. o sygn. akt I UZP 6/09, w której przyjęto, że kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydziści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 tej ustawy).

Godzi się w tym miejscu przywołać szeroko uzasadnienie prawne w/w uchwały. Mianowicie, wskazano tam, iż emerytura składa się z części socjalnej (art. 53 ust. 1 pkt 1) oraz z części stażowej, zależnej od podstawy jej wymiaru (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3). Obie części zależą od kwoty bazowej, część socjalna bezpośrednio jako 24% kwoty bazowej, a podstawa wymiaru pośrednio, gdyż wpierw wylicza się wskaźnik wysokości podstawy wymiaru i mnoży się go przez kwotę bazową (art. 15). Kwota bazowa wynosi 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne (art. 19). Algorytm zawarty w art. 53 ma zastosowanie do obliczenia emerytury wcześniejszej oraz do emerytury później ustalonej w związku z uzyskaniem "zwykłego" wieku emerytalnego. Przy ustalaniu pierwszej emerytury ta sama kwota bazowa przyjmowana jest do części socjalnej i do podstawy wymiaru. Taka tożsamość kwoty bazowej nie musi się powtórzyć przy ustalaniu nowej emerytury, gdy po ustaleniu wcześniejszej emerytury ubezpieczony podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Zmiana art. 53 od 1 lipca 2004 r. (ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. Nr 121, poz. 1263) poprzez dodanie przepisów ust. 3-5 wywołała wątpliwość czy emeryt mający ustalone prawo do wcześniejszej emerytury i który podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym ma prawo do obliczenia obu części później ustalonej emerytury (powszechnej) według aktualnej kwoty bazowej, czy jedynie do obliczenia jej części socjalnej. Zgodnie z przepisem art. 53 ust. 3 emeryturę nową, której podstawę wymiaru stanowi podstawa emerytury poprzedniej (wcześniejszej), oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Z kolei przepis art. 53 ust. 4 stanowi, że rozwiązania z ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia (emerytury wcześniejszej), którego podstawę wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Kluczem do rozstrzygnięcia zagadnienia jest przepis art. 53 ust. 1 pkt 1, gdyż odnosi się do obliczenia części socjalnej emerytury i tylko do tej części mają zastosowanie przepisy ust. 3 i 4, dodane wskazaną ustawą zmieniającą. Przed zmianą art. 53 ust. 1 pkt 1 stanowił, że emerytura w części socjalnej wynosi 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19. Po zmianie art. 53 ust. 1 pkt 1 stanowi, że emerytura w części socjalnej wynosi 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4. Po zmianie art. 53 ust. 1 pkt 1 jednoznacznie zatem stwierdza, że nowe rozwiązanie z ust. 3 i 4 odnosi się tylko do części socjalnej emerytury. Uzasadnia to stwierdzenie, że kolejną emeryturę w części socjalnej ustala się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, chyba że zainteresowany po nabyciu wcześniejszej emerytury podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 3 i 4). Skoro zatem przepisy ust. 3 i 4 odnoszą się tylko do części socjalnej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1), a nie do jej części stażowej (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3), to rozwiązanie zawarte w ust. 3 i 4 art. 53 nie dotyczy modyfikacji podstawy wymiaru emerytury. Nieuprawnione jest zatem założenie, iż przepis ust. 4 wyłącza stosowanie poprzedniej kwoty bazowej ("tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru") nie tylko do obliczenia części socjalnej, lecz również do obliczenia podstawy wymiaru nowej emerytury. Przepis ust. 4 nie ma samodzielnego znaczenia, gdyż ściśle łączy się z przepisem ust. 3 i zastosowanie obu odnosi się tylko do części socjalnej emerytury, albowiem ustawodawca tylko taki zakres ich działania wyraźnie zastrzegł w art. 53 ust. 1 pkt 1. Przepis ust. 4 wyłącza więc jedynie regułę, że nowej kwoty bazowej nie stosuje się do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4).

Inne w ocenie Sądu Najwyższego zapatrywanie na znaczenie przepisu art. 53 ust. 4, łączone z wprowadzeniem aktualnej kwoty bazowej do obliczenia podstawy wymiaru nowej emerytury, nie jest zasadne, gdyż przepis art. 53 nie zajmuje się ustalaniem podstawy wymiaru emerytury. Przed jego zastosowaniem podstawa wymiaru musi być już ustalona (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3). Pytanie o kwotę bazową w części stażowej emerytury nowej (zwykłej) po emeryturze wcześniejszej sprowadza się tylko do pytania o podstawę wymiaru poprzedniej emerytury. Ustawa emerytalna ściśle określa podstawę wymiaru poprzedniej emerytury a zarazem kwotę bazową przyjmowaną do jej ustalenia. Dla pierwszej emerytury podstawę wymiaru ustala się na podstawie art. 15 w związku z art. 19, a dla kolejnej na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1. Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury stanowi podstawa wymiaru poprzedniej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu emerytury (art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 2 pkt 1). W obliczeniu emerytury zwykłej po wcześniejszej nie ma zastosowania przepis art. 21 ust. 1 pkt 2, czyli nie jest możliwe ustalenie podstawy wymiaru nowej (powszechnej) emerytury na nowo w myśl art. 15. Wynika to z odniesienia reguły ustalania podstawy wymiaru nowej emerytury tylko do przepisu art. 21 ust. 1 pkt 1, czyli do podstawy wymiaru poprzedniej emerytury. Brak jest zatem podstawy prawnej, która pozwalałaby przyjąć nową kwotę bazową do obliczenia podstawy wymiaru nowej (kolejnej) emerytury. Uzyskanie pierwszej emerytury łączy się z zastosowaniem określonej kwoty bazowej do ustalenia jej podstawy wymiaru i dalej emerytura powiązana jest z tą podstawą wymiaru emerytury. Podstawy tej nie zmienia przepis art. 53, w oparciu o który oblicza się później ustalaną emeryturę. Innymi słowy, dodane przepisy ust. 3 i 4 nie dotyczą zmiany kwoty bazowej w podstawie wymiaru emerytury. Przepis art. 53 ust. 4 wymaga tylko zmiany kwoty bazowej w części socjalnej emerytury, gdy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 3 i 4 w związku z ust. 1 pkt 1).

Powyższą wykładnię można uzupełnić o dalszą analizę, w szczególności wskazanie, że zmiana art. 53 od 1 lipca 2004 r., przez wprowadzenie regulacji ujętej w jego przepisach ust. 3 i 4, niewątpliwie łączy się z odejściem od akceptowanego w orzecznictwie stosowania nowej kwoty bazowej do obliczania części socjalnej nowego świadczenia (zob. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 29 października 2002 r., III UZP 7/02, OSNP 2003 nr 2, poz. 42; także z dnia 28 czerwca 2005 r., III UZP 1/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 395). Jasna w założeniu ustawodawcy pierwotna treść przepisu art. 53 nie była tak klarowna w wykładni sądowej, która w emeryturze po rencie do ustalenia części socjalnej przyjmowała kwotę bazową z chwili wniosku o emeryturę. Taki rezultat wykładni art. 53 nie był aprobowany, czemu dano jednoznaczny wyraz w treści wprowadzonych do art. 53 przepisów ust. 3 i 4. Według tej zmiany regułą jest obliczanie części socjalnej kolejnej emerytury od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru - art. 53

ust. 3. Wyjątkiem od niej jest tylko przepis z ust. 4. Trybunał Konstytucyjny nie stwierdził niekonstytucyjności tego rozwiązania (wyrok z dnia 24 kwietnia 2006 r., P 9/05, OTK-A 2006 nr 4, poz. 46). Ustawodawca rozszerzając regulację art. 53 o przepisy ust. 3 i 4 wyraźnie w ten sposób wskazał, że przy braku 30 miesięcy ubezpieczenia społecznego emeryturę oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru emerytury. Stwierdził zatem, że sama zmiana emerytury wcześniejszej na zwykłą nie powoduje stosowania nowej kwoty bazowej do ustalenia części socjalnej nowej emerytury. Wykładnia art. 53 ust. 1 potwierdza więc wspólny algorytm do obliczania emerytury pierwotnej (wcześniejszej) i kolejnej (zwykłej), jednak nie dla sekwencji takiej jak w przedstawionym zagadnieniu, gdyż wówczas zastosowanie ma przepis art. 53 ust. 1 pkt 1, odwołujący się do rozwiązania z ust. 3 i 4 ("z zastrzeżeniem ust. 3 i 4"). Podstawowa reguła wyraźnie zatem stanowi, że po przejściu na nowe świadczenie ustalenie części socjalnej emerytury na podstawie aktualnej nowej kwoty bazowej nie jest możliwe, z wyjątkiem sytuacji określonej w przepisie ust. 4 art. 53. Zatem tylko wysokość części socjalnej emerytury wypełnia zakres nowej regulacji z art. 53 ust. 3 i 4, czyli dopuszczalność stosowania nowej kwoty bazowej (z chwili wniosku o emeryturę lub nabycia do niej prawa) do części socjalnej nowej emerytury.

Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, iż pogląd powyższy został zaakceptowany i należy go uznać za ugruntowany w późniejszym orzecznictwie zarówno Sądu Najwyższego (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2010 r., I UK 21/10), jak i sądów powszechnych (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 października 2013 r., III AUa 393/13). Sąd w niniejszym składzie osobowym w całości podziela powyższe stanowisko.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy uznać, iż kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydziści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury. W obecnym bowiem brzmieniu art. 53 ust. 1 pkt 1 jednoznacznie należy uznać, iż nowe rozwiązanie z ust. 3 i 4 odnosi się tylko do części socjalnej emerytury.

Równocześnie Sąd nie podziela argumentacji, przywołanej przez ubezpieczonego w zakresie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r. o sygn. akt I UZP 1/08 (k. 17 akt sprawy) – mając na uwadze, iż jest to pogląd wcześniejszy od uchwały z 2009 r., jednostkowy, nadto przytoczona wyżej uchwała pod sygn. I UZP 6/09 stanowi uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego i, jak wskazano, wyznaczyła późniejszy i aktualny kierunek orzecznictwa w przedmiotowym zakresie. Skoro zatem przepisy ust. 3 i 4 odnoszą się tylko do części socjalnej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1), a nie do jej części stażowej (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3), to rozwiązanie zawarte w ust. 3 i 4 art. 53 nie dotyczy modyfikacji podstawy wymiaru emerytury. Nieuprawnione jest zatem założenie, iż przepis ust. 4 wyłącza stosowanie poprzedniej kwoty bazowej ("tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru") nie tylko do obliczenia części socjalnej, lecz również do obliczenia podstawy wymiaru nowej emerytury. Przepis ust. 4 nie ma samodzielnego znaczenia, gdyż ściśle łączy się z przepisem ust. 3 i zastosowanie obu odnosi się tylko do części socjalnej emerytury, albowiem ustawodawca tylko taki zakres ich działania wyraźnie zastrzegł w art. 53 ust. 1 pkt 1.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do spełnienia żądania ubezpieczonego L. M., zawartego w odwołaniu od spornej decyzji, i dokonania przeliczenia należnego mu świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem kwoty bazowej według stanu na dzień 01 marca 2013 r. zarówno dla części socjalnej, jak i stażowej jego emerytury.

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

SSO Bożenna Zalewska

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)